

ÖzürLü Çığlık

– YuReKiKLiMi · 25 Ocak 2013

Damlayan,
Su sesi gibi düşlerim;
Hep yutkunararak çıkıyor sahneye..

Ne zaman,
Güne gözlük taksam,
Geceye karışıyor güneşim,
Karanlıklar çöküyor köklerime..

Hiçbir yıldızı,
Kayarken yakalayamadım;
Ya da
Havai fişeklerin sevimli öfkesini..

Ama
Hayal ettim fitilini ateşlediğimi,
Parlayanlardan biri de kendim olmayı..

Bugün,
Martıların kanatları bana ait..

O kadar nazik süzölüyorum ki yüksekten,
Kırpıklarımı ıslatıyor rüzgar..

Keman olsaydım es kaza,
İç çekişlerime yakamozlar düşerdi heralde..

Mesela,
Vapur sesleri,
Vivaldi gibidir gün doğumunda,
Hatta,
Çoğu zaman vitrin mankenleri bile,
Vokaldır içimdeki dilsiz..

Aynalar,

Her zaman pusula mıdır sizce ?
Bence değil..

Her ayna,
Farklı ağlar ya da içten yanar,
Benim aynalarım madalyon gibi,
Sabah verdiği umudu akşam geri alıyor..

Artık saçlarımı taramıyorum..

Bağrım gibi açık ayakkabı bağcıklarım,
Ve kördüğüm rüyalarım ile geziyorum evreni..

Yalnızlık,
Şairin mürekkebinde dirileli,
Hiç bu kadar derin nefes almamıştım..

Hıçkırık senfonisi !

Evet,
Evet buhar olan yaşlarımın adı bu olmalı;
Yoksa gökyüzü bu kadar öfkeli,
Yeryüzü bu denli kabuk bağlamazdı değil mi ?

Mckenitt içimde ve sanki,
En yüksek sahneden başaşağı yuvarlanıyor sesiyle..

Kör ebe hayallerimde ihtiyar balıkçı,
Saklambaç gelgitlerde sobesiyim amazonun..
Yani,
Dipsiz,
Kuyumdan çektiğim çığlıkları dahi,
Dökemiyorum işte çöl rengi kıyılarıma..

Mavi çarşaf deniz gibi,
Kahretsin ki çok fazla temiz,
Dinginim..
Hangi ayağımı sürsem tökezliyor..

Hangi düŖe vursam düŖüyorum,
Bu
Yüzdendir ki,
En
Bariton
Sesimle bile özörlüyüm çığlıklarına
Kusurluyum daha en başından..

Böilent KAYA